

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

M. J. ARLIDGE

**NO
WAY
BACK**

A HELEN GRACE SHORT STORY

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

İçindekiler

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Üçüncü

Bölüm Yedinci

Dördüncü

Beşinci Altıncı

Sekizinci

Dokuzuncu

Onuncu Bölüm

Onbirinci Bölüm

Onikinci Bölüm

On Üçüncü Bölüm

On Dört On Beş

Bölüm Bölüm On

Yedi BölümOn Altı

On Sekizinci

Bölüm On

Dokuzuncu Bölüm

Yirmi Penguen'i

Takip Edin

Birinci Bölüm

"Benim adım Jodie Haines.

Kim olduğumu biliyorlar ama bana . Başımı eğiyorum ve kelimeleri mırıldanıyorum, yüzüm kızarıyor. Kendimle ilgili her şeyi değiştirdim - saçımı, görünüşümü, hatta *konuşma* şeklimi - ama değiştiremeyeceğim tek şey bu.

Formları dolduruyorlar, gözlerini bir kez bile benden ayırmıyorlar. Bu yerleştirildiğim üçüncü çocuk evi ve her seferinde ilginç bir ucube olarak karşılanıyorum. Kız kardeşim iki yıl önce ailemizi öldürdü ve bunun sonucunda ailemiz oldukça ünlü oldu. Kız kardeşim

Bunu yaptığında on altı yaşındaydı ve şu anda Holloway'de iki müebbet hapis cezasını çekiyor. Benim durumum da çok daha iyi değil - o zaman on üç yaşındaydım,

Şimdi on beş yaşındayım - ve adım gazetelerden saklanmış olsa da, sosyal hizmet görevlileri ve bakım evi personeli geçmişimi biliyor. Bunu gözlerinde görebilir, fısıltıyla yaptıkları yorumlarda duyabilirsiniz.

Hayatınız üzerine bahse girebilirsiniz ki benim geliş haberim şu anda ortalıkta dolaşıyor - buradaki her dağınık çocuk benimle arkadaş olmak isteyip istemediğine karar veriyor, benden kaç ya da beni döv.

Güney Londra'da büyüdüm, ancak babamın ortakları hala orada yaşadığı için beni taşımaya karar verdiler. Surrey, Sussex ve şimdi de Hampshire. Basingstoke'daki Grove Street Bakım Evi. Basingstoke'a daha önce hiç gitmemiştim. Dürüst olmak gerekirse, nerede olduğundan emin değilim.

Bakımevi Müdürü - Carole - çantamı alıyor ve kolunu omzuma doluyor. Beni rahatlatıyor gibi görünebilir ama aslında kapıdan geçmeme 'yardım' ediyor. Her çocuk yeni bir eve geldiğinde bu anı yaşar - ayakları hareket etmeyi reddeder, nefes almakta zorlanırlar - ve ben kendimi itilirken buluyorum

koridordan aşığı. Dümdüz önüme bakıyorum, kendimi tutmaya çalışıyorum. gözyaşları, ama çok iyi bir iş yapmıyorum. Beni etkileyen hep sesler oluyor - bağırın, tartışın, gülen meçhul çocuklar. Kim oldukları hakkında hiçbir fikrim yok. Ya da benim için ne sakladıklarını.

'Herkes sussun. Yeni gelen misafirimizin medeniyetsiz düşünmesini istemeyiz, değil mi? Yatakhaneme girdiğimizde Carole kısık sesle bağırıyor ve bunu yaparken ışıkları kapatıyor.

Kızlar homurdanarak *Just Seventeen* ve *Smash Hits* yerde. Karanlığın içinden altı yatak, dört duvar ve bir radyatör görebiliyorum. yok, sandalye yok, çivilenmemiş hiçbir şey yok. Aklıma hemen Marianne geliyor. Onun hapishane hücresi mi? Bundan daha mı iyi? - Sonra kendimi solumdaki boş yatağa doğru itilirken buluyorum. Burası o zaman. Yeni evim.

İç çamaşırlarıma kadar soyundum ve yatağa girdim. Carole bir süre oyalandıktan sonra ayrılıyor. Kimse benimle konuşmuyor ya da gelişime ilgi göstermiyor, ancak karşı yataktaki kızı yakalıyorum bana bakıyor. Arkamı dönüyorum, battaniyeleri başımın etrafına çekiyorum, uyuyormuş gibi yapıyorum. Ama duyularım isyan halinde - taze boyanın dumanını, ucuz deodorantın kokusunu soluyorum - ve gözlerim tamamen açık kalıyor.

Sonunda uykuya dalıyorum ama kısa bir süre sonra yatağımın hareket ettiğini hissederek uyanıyorum. Kalktığımda bir kızın çantamı karıştırdığını görüyorum.

"Oy!

Kız kafasını kaldırmıyor, ben de çantayı almak için hamle yapıyorum. Beni sertçe geri itti ve şimdi ne kadar büyük olduğunu görüyorum.

1.80.

belki on bir, ve onunla geniş. Ona tekrar gitmeyi düşünüyorum - değerli her şey çoktan , ama bazı resimler var

Marianne çantamda, başkasında olmasını istemediğim. "Bu o mu?

Kız şimdi sırtıyor ve kirli parmağını

Marianne'in yüzü. Sparky'nin Merriman'ın pasajının dışında çektiği fotoğrafımızı tutuyor.

"Eee?

Kaburgalarımın bir tekme atıyor ve fotoğrafı yüzüme doğru savuruyor. Sonra birden fotoğraf elinden düşer. Karşı yataktaki kız onu aldı ve saklamak için arkasına sakladı. Fotoğraf

Daha büyük bir kız ona doğru ilerledi ama sonra durdu. Komşumun elinde demir bir çubuk var. Rakibi yine de ona saldıracakmış gibi görünüyor ama demir çubuk ağır ve sivri uçlu. Bu yüzden daha iyi düşünüp, odadan yatakhane sine doğru yürürken yatağıma vurarak kendini tatmin ediyor.

"Bu Jaz," diyor koruyucum, yatağıma oturuyor ve fotoğrafı bana geri verdi. "Buranın sahibi olduğunu sanıyor. Eğer ona karşı çıkmazsan, hayatın burada sona erer.

Başımı sallıyorum ama bir şey söylemiyorum. "Ben Gemma.

"Jodie -

"Kim olduğunu biliyorum," diye devam ediyor, elini uzatarak. Benimkini almasına izin verdim - sıcak hissettiriyor. 'Ve tahminimce sen de oldukça altınıza sıçarsınız. Ama endişelenme, burası o kadar da kötü değil. Her şey yoluna girecek.'

Elimi bırakıyorum ve gülümsemeyi başarıyorum. Ona gerçekten inanmak istiyorum.

İkinci Bölüm

Gemma sonraki birkaç gün boyunca defalarca pastırmamı kurtardı. Her evin kendine özgü bir karakteri, kuralları vardır ve hangi personelden kaçınacağınızı, hangi çocukları atlatacağınızı ve ev işleri, uyku düzenlemeleri ve beslenme zamanı söz konusu olduğunda en ufak bir avantajı bile nasıl elde edeceğinizi bulmak için keskin görünmeniz gerekir. Eğer aşçılar sizden hoşlanıyorsa hayat katlanılabilir - zaman yeteri kadar yemek bulunmaz ve zavallı birileri her zaman aç kalır. Ama Gemma aşçıların sigaralarını yutuyor ve bunun sonucunda da iyi bakılıyor. Yeni arkadaşları olarak ben de bundan faydalanıyorum.

Jaz artık benden kaçıyor, görev ve beceri seansları o kadar da kötü değil. Ve çok geçmeden Gemma'nın burada özel bir statüsü olduğunu keşfediyorum. Hayatı boyunca bakım altında kalmış. Keş annesi onu bir hastaneye bırakmış.

İki yaşındayken kapının eşiğindeydi ve sistemi çözmüş gibi . Diğer çocuklar ondan uzak durur ve Carole, diğer çocukların önünde gösteriş yapmadığı sürece cinayetin yanına kâr kalmasına izin verir.

Üçüncü gün, gizlice bodruma indik. Her yer metal borular, hüzünlü kanepeler ve hırpalanmış bir kasetçalar, ama ortak alanımız haline geliyor.

Oda. Gemma müziğini açıyor ve bir sarıyoresurca. Sanki dünyada hiçbir şey umurumuzda değilmiş gibi oturup tıttırıyoruz, en sevdiği acid house marşlarını dinliyor - Adonis, Jesse Saunders, Sleezy D sonsuz bir döngüde. Daha sonra, aptallar gibi sohbet ederek ve kıkırdarak yataklarımıza doğru tökezliyoruz. Yurttaki diğer kızlar bize susmamız için bağılıyor ama biz duramıyoruz. Yıllar sonra ilk defa yastığıma gülerek uyuyorum.

"No Way Back" hala beynimde dönerken uyanıyorum ve Susamış ve biraz sersemlemiş hissetsem de hâlâ gülümsüyorum. Gemma da öyle -

Bütün gün duramıyoruz. Birbirimize neredeyse tek kelime bile etmiyoruz - etmemiz de gerekmiyor.

Bodrum kısa sürede bizim özel yerimiz haline geldi. Mümkün olduğunca sık oraya ineriz - ışıklar kapandıktan sonra bile - ve Özgürlük. Gemma'nın bundan nasıl kurtulduğunu anlayamıyorum ama dördüncü ya da beşinci ziyaretimizde . Votka şişesini bana uzatırken Gemma daha önce hiç arkadaşım olup olmadığını soruyor. Ona defolup gitmesini söyleyip bir isim listesi sıraladım, ancak gerçekte bunlar daha çok

Marianne'in arkadaşları benimkilerden daha iyi. Gemma gece üzgün görünüyor, kaçırdığımız içki ve sigaralara rağmen ve anlıyorum ki ona bakacak hiç kimsesi olmadı. Bana hayatımı soruyor - sanırım bu gece güzel şeyler duymak istiyor - ben de ona piç kocasının bakmadığı zamanlarda bize şeker, çikolata ve para veren Helen Nine'den bahsediyorum. Ben de ona

Marianne, en karanlık anında bile beni korumaya çalışıyordu. Gemma o noktada ağlıyor ve ben onu rahatlatmak için elimi uzatıyorum ama o beni omuz silkerek uzaklaştırıyor. Bana bundan daha iyi bir şeyi olduğunu söyledi. Cebinden bir torba dolusu hap çıkarıp bana bir tane uzatıyor. Tereddüt ettim, sonra iki tane al. Dilimde tatlı bir tat bırakıyor.

Üçüncü Bölüm

İlk başta nerede olduğumu bilmiyorum. Kendimden geçmişim - melekler, gün batımı ve devasa bir kayayı hareket ettirmeye çalışan bir adam görüyorum - ve olmalıyım. Kendime geldiğimde karanlıktı ve kötü kokuyordu - bayat

duman, eski kanepeler ve ter. Şimdi hala çalışma odamızda olduğumu ama Gemma'nın gittiğini fark ediyorum. Carole duvarın yanında duruyor ve önce beni azarlayacağını sanıyorum ama sonra beni izlediğini fark ediyorum.

bir adam var. Onu tanımıyorum. Yaşlı, tıraşsız ve ucuz tıraş losyonu kokuyor. Kıyafetlerimi çekiştiriyor, elini üstüme sokuyor. Göğüslerimi sıktığını hissediyorum.

Eteğimi. Önce hareket edemiyorum -uyuşturucudan mı yoksa korkudan mı sonra sıcak ellerini kalçalarımnda hissediyorum ve birden tekmelemeye başlıyorum,

Kıvrılıyorum, çığlık atıyorum. Bana tokat atıyor - başım geriye fırlıyor ama kanepeden ona doğru sıçırıyor. Ona doğru gidiyorum - ağzımı yüzünü ısıracaktım gibi açıyorum - ve o geri çekiliyor.

Dengemiz bozulunca ikimiz de sert zemine çakıldık. Ayaklarımın üzerindeyim. ondan önce. Carole beni yakalamak için hamle yapıyor ama ben onun elinden kurtulup kapıya doğru koşuyorum. Orada duran başka bir adam daha var ama beni durdurmaya çalışmıyor, sadece kaos karşısında kendi kendine gülümsüyor. Kapıyı itiyorum ve koşarak yukarı çıkıyorum.

Karanlık koridorda çığlık atarak ve ağlayarak ilerlerken gece görevlileri çok geçmeden beni buluyor. Kollarımdan tutup benimle konuşmaya çalışıyorlar. Ama sözleri geçip gidiyor. Odaklanamıyorum. Hissediyorum

Halsiz ve hastaydım. Şimdi Carole bize katılıyor, kaçmaya çalışıyorum ama bana iki tokat atıyor, sertçe, mücadeleyi benden alıyor. Bacaklarım gitti ve çalışanlardan biri beni yakaladı. Carole beni koğuşa koymalarını söyledi.

Ceza odası. İtaat etmek istemediklerini söyleyebilirim, ama söyleneni yapıyorlar ve ben de odanın sonundaki bir dolaba götürülüyorum.

Koridor. Çıplak tahtaların üzerine itiliyorum ve kapı arkamdan sıkıca kilitleniyor. Birdenbire yalnız kaldım.

Dördüncü Bölüm

Beni kırk sekiz saat boyunca orada bırakıyorlar. Gündüzler katlanılabilir - dışarıda devam eden hayatı duyabiliyorum ve yüzlerle sesleri eşleştirmeye çalışıyorum - ama geceler berbat. Üzerimde sadece bir tişört ve külot var.

bir battaniye, yiyecek, bir kova için yalvarsam da, hiçbir şey sağlandı. Bu yüzden oturup titriyorum, idrar kokusunu engellemek için burnumu tişörtüme gömüyorum.

Gemma'yı düşünüyorum. Bana ihanet eden arkadaşımı. Ve Marianne'i düşünüyorum. İhanet ettiğim kız kardeşim. Herkes bana doğru olanı yaptığımı söylüyor.

Annemi ve babamı öldürdükten sonra polisi aramak gibi bir şey, ama o asla görmedi. Benden nefret ediyor ve muhtemelen benim de aynı şeyi hissettiğimi düşünüyor. Ama hissetmiyorum, hiç . Gerçek şu ki, ablamı özledim. Yalnız kaldığımda ve korktuğumda sık sık onu düşünüyorum.

O artık 18 yaşında. Bir kadın, çocuk değil. Onun gibi olmak nasıl bir şey? Güvende mi? Korkuyor mu? Acı çekiyor mu? Hüküm giydikten sonra onu Holloway'de ziyaret etmek istedim. İyi olup olmadığını görmek, ondan af dilemek için. Ama sosyal hizmet görevlileri bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmediler ve ayrıca Marianne bana ziyaret emri göndermedi. Bu yüzden tek yapabildiğim onun hayatını hayal etmek ve onun için en iyisini ummak.

Keşke burada benimle olsaydı. Bana göz kulak olmak, beni doğru görmek için yapmayacağı şey yoktu. Ama hayatımın o kısmı artık yok ve dünyada tek bir arkadaşım bile yok. Burada güvende olacağımı söylediler ama hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım.

Beşinci Bölüm

Beni bıraktıklarında ateşim çıkmıştı ama bu hiçbir şeyi değıştirmedii. Esaret altında geçirdiğim süre sadece cezamdı, şimdi kefaretimi ödemem gerekiyordu. Carole elinde paspasla beni bekliyordu. Kova, dudaklarında ince bir gülümseme. " nedeniyle, kimsenin yapmak istemediğı tüm boktan işleri bana vermeye karar vermişti. Çünkü Öngörülebilir gelecekte Grove House'un Sindirella'sı olacağım.

Bodrumdan hiç bahsedilmedi. Bunun yerine, mesai saatinden sonra yataktan çıktığım, gürültü yaptığım ve söz dinlemediğim için cezalandırılıyorum,

agresif. Diğer personele direniş işaretleri, birileri var mı diye bakıyorum ama kimse gözüme çarpmıyor. Bu mümkün mü?

Dün gece öylece unutulup gidecek mi? Psikozludan katatoniğe kadar değışen diğer çocuklara hizmet etmek için özen gösteriyorlar ama benden vebadan kaçır gibi kaçıyorlar.

Kızlar da daha iyi değil. Ve şimdi Gemma'nın neden hiç arkadaşı olmadığını anlıyorum. Diğer kızlar onun biri olduğunu *biliyor muydu?* Onlar

kendileri deneyimledi mi? Saflığım için kendime lanet ediyorum ve Aptallık. Doğru görmeyi öğrenmem için daha kaç kez incinmem gerekiyor? Sadece kendine güvenebilirsin. Bunu bana Marianne öğretti.

Gemma ve ben aynı dünyada yaşıyoruz, yemek odasında ve yatak odasında birbirimizin yanından geçiyoruz ama konuşmuyoruz. Aslında, ne zaman göz göze gelsek, yüzünü çeviriyor. Hiç pişmanlık duyuyor mu? Yoksa

İşleri onun için zorlaştırdığım için kızgın mı? Boynundaki ve kollarının üst kısmındaki çürükleri görüyorum. Acaba bunları ne zaman yaralanmalar. Ve nasıl olduğunu merak ediyorum.

Jaz talihsizliğimden zevk alıyor. Artık kışkırtılması gereken bir köleyim, bu yüzden yeni paspaslanmış yerlerime köpek pisliği sürüyor ve kullanılmış tamponlarını bulmam için ortalıkta bırakıyor. Ve kimse olmadığında

Bakıyor, benim için geliyor. O eski bir el, bu yüzden asla görünen kısımları hedef almaz. Midenize, kasıklarınıza ve hatta bir keresinde böbreklerinize sert yumruklar atıyor. Bu sefer geldiğini duymadım ve birden kendimi ellerimin ve dizlerimin üzerinde, nefessiz ve Nefes nefese. Öldürücü darbenin gelmek üzere olduğuna ikna olmuşum ama tabii ki gelmedi. Acı çekmemi istiyor.

Yeni evimin en kötü yanı tuvaletler. Günlerimi orada geçiriyor gibiyim, yüksek kaygılı ve düşük standartlı bir sonraki genç gelmeden önce işi asla tam olarak bitiremiyorum. Her nasılsa hepsi bana katılmış gibi görünüyor, tüm ev benim

Mutsuz küçük Alexis bile. Aslında bana eziyet etmeyen tek kişi Gemma.

Bir gün onu tuvalette buldum. Ya da daha doğrusu onu duydum. Bağırsaklarını kusuyor, sabahın yarısını orada geçiriyor. Lavabodayken gözümünden kaçıyor, gri yüzüne su sıçratıyor ama sonunda kendimi tutamıyorum. Ona doğru yürüyorum ve kolundan tutuyorum. Kafasını koparmak mı yoksa ona neyin yanlış olduğunu sormak mı istediğimi bilmiyorum, ama seçme şansım yok. Çünkü

Ben daha ağzımı açamadan bana baktı ve 'Hamileyim Jodie' dedi.

Altıncı Bölüm

Hayatın bana öğrettiği bir şey varsa o da şudur: Her zaman sizden daha kötü durumda olan birileri vardır. Korkum ve öfkem yüzünden Gemma'yı kötü biri olarak görmemeye çalışmışım ama şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum.

Böyle düşünmek. Kim bilir ona ne baskılar yapıldı? Ne gibi tehditler savurdu? Şimdi görüyorum ki, onun rahatlığı Kendine güveni ve bu korkunç yerde sahip olduğu özgürlük sadece bir . O daha derinlerde. Bir adam tarafından hamile ona tecavüz etti.

"Polise gitmelisin Gemma. Tanrı aşkına, daha on beş yaşındasın."

"Bana inanmayacaklar.

"Elbette inanırlar.

Formum var, tamam mı? Yalan söylediğim, çaldığım, için. Ben kötü bir kızım. -'

"Ama hamilesin. Bunu görmezden , değil mi?" 'Sadece bırak Yapacak mısın?'

Daha sonra bana bunu saklamayı planladığını söyledi.

Gece standı, bebeği onu buradan daha iyi bir yere götürmek için kullanıp kullanamayacağını görmek. Bunu söylediğinde onun için ağlıyorum. Ne büyük bir anlaşma yapmak zorunda.

Diğer kızları söyleyebilirim. Önce göğsümüzü gere gere Dostlar. Sonra yeminli düşman olduk. Şimdi ağladığını duyduğumda gece geç saatlerde yatağına giriyorum, bazen güneş doğana kadar onunla kalıyorum.

Yukarı. Diğer kızlar dalga geçiyor ama umurumda değil. Bana ihtiyacı var ve ayrıca daha önce bir lezbiyenden daha kötü bir şekilde çağrıldım.

Bir gece, tuvalete gitmek için dışarı çıktı. Gitmesine izin verdim, uykuya daldım, ama daha sonra uyandığımda geri dönmediğini gördüm. Bu

Soğuk, karanlık ve dokuzdan sonra yataktan çıkmak kesinlikle yasak ama hızla ayağa kalkıp kapıya doğru ilerliyorum. Koridorun sonunda sesler duyduğumu sanıyorum, ama oraya ulaştığımda sessiz. Ne yapacağımı bilmeden birkaç dakika hareketsiz duruyorum, sonra aniden dışarıdan yüksek bir patlama sesi duyuyorum.

Carole'un yaşlı bir adamla konuştuğunu görmek için tam zamanında pencereye koştum. Bana saldıran aynı adam. İlk içgüdüm, başlarını kaldırıp beni görürlerse diye kaçmaktı ama olduğum yerde kaldım. Ben. Ayrılırlar ve adam beyaz bir minibüse biner. Motoru çalıştırarak yavaşça evden uzaklaşır, sonunda karanlık gecenin içinde kayboluyor.

Yatakhaneye döndüğümde Gemma'nın yatağı hâlâ boştu. Benimkine tırmanıyorum, ağladığım gerçeğini için battaniyeyi başımın üzerine çekiyorum. Açıklayamadığım nedenlerden dolayı Gemma'yı bir daha asla göremeyeceğimi hissediyorum.

Yedinci Bölüm

'Muhtemelen bir erkekle tanışmıştır. Onun biri olduğunu biliyorsun.

Carole, Gemma'nın gece vakti kalkıp gittiğini iddia etmektedir. Diğer kızlar da buna inanmış görünüyor ve Gemma'nın bir sürtük olduğu yalanını uyduruyorlar.

ona ilgi gösteren pantolonlar. Buna gerçekten inanıyorlar mı yoksa bunu sadece kendi kurtarmak için mi yapıyorlar? Umurumda olduğundan emin değilim.

Her iki durumda da burada sevdiğim ya da saygı duyduğum kimse yok.

O beyaz minibüsün görüntüsünü aklımdan çıkaramıyorum ama yine de kayboluşunu açıklayacak başka yollar bulmak için beynimi zorluyorum. Acaba

sorunlarından kaçmış olabilir mi? Bana veda etmeden bunu yapar mıydı? Kardeşmişiz gibi davranmıyorum ama sanırım bana güvenmeyi öğreniyordu. Onu terk etti.

güvenilir demir çubuğu yatağının altında, ama tüm eşyaları gitmiş. Zaten fazla eşyası yoktu ve buraya giriş çıkış yollarını biliyordu. Belki de onu durdurmaya çalışacağımı düşündü. Ya da belki sadece vedalardan nefret ediyordu.

"Herhangi biriniz bir şey gördü ya da duydu mu?"

Kızlar onlarla konuştuğum ve aramızdaki konuşulmamış anlaşmayı bozduğum için şok olmuş görünüyorlardı.

"Hiçbir şey.

"Dünya için ölü.

"Neden soruyorsun ki?"

Tepkiler tahmin edilebilir ve cesaret kırıcı. Burada kimse umursamıyor mu? Gemma'yı bela olarak görmüş olabilirler -

ve belki de bunu yapmakta haklıydılar - ama ben onun diğer tarafını da gördüm. Annesini hiç tanımamıştı, babasının kim olduğunu bile bilmiyordu.

Her doğum gününü, her Noel'i yalnız geçirdi. O aradı

Ama dünya onun gibi 'kötü kızlar' için tehlikeli bir yerdi. Benim durumum da pek iyi değildi ama büyükannem ve kız kardeşim gibi bana yardım eli uzatan, dünyada iyiliğin de var olduğunu gösteren kadınlar vardı. Gemma'nın bunu gördüğünden emin değilim ve şimdi merak ediyorum, acaba ben onun tek Arkadaş.

Burada bir şeylerin fena halde yanlış gittiğini biliyorum. kalan kızları , en az düşmanca davranan personel üyelerine yaklaşıyorum, ayrıntıları araştırıyorum. Elbette hiçbir şey öğrenemedim, ama sonra hiç beklemediğim bir anda cevap kucağıma düştü. Ev işlerimi bitirmiş, kocaman çöp torbalarını evin arka tarafındaki belediye çöp kutularına taşıırken en ağırı yırtılıyor ve içindekiler yere dökülüyor. Ve orada, tüm bu döküntülerin arasında, tanıdık bir şey görüyorum.

Hırpalanmış C&A çantasının içindekileri gördüğümde duygulanıyorum. Gemma'nın tüm eşyaları. Çektiğimiz pasaport fotoğrafları birlikte, yarısı yenmiş bir torba Opal Fruits ve en kötüsü de çok sevdiği kasetleri. Cold Cut ve Adonis olmadan hiçbir yere gidemezdi. Onlar sahip olduğu en değerli şeylerdi.

Sekizinci Bölüm

Burada kalamam.

Carole o geceden beri yanıma gelmedi, yüzüme bile bakmadı. Ama hala ettiğini biliyorum. Bazen gece geç saatlerde kızların dönerken inlemelerini duyuyorum. Ve sabahları taze çürükleri olan kızlar görüyorum. Eskiden size dik dik bakan ama şimdi göz göze gelemediğiniz kızlar. Şansımın ne kadar süreceğini bilmiyorum ama öğrenmek için beklemeyeceğim. Gemma'ya olanlardan sonra olmaz.

Hava kararana kadar beklemeyi düşündüm. Fark edilmeden sıvışabilirdim, bu da bana biraz zaman kazandırır, ama saatlerce yokluğumu açıklayamazdım. yerine ben devam ettim. Akşam yemeğinden sonra çöpü dışarı çıkaracağım, bu yüzden eşyalarımı bir çöp torbasına diğer eşyalarla birlikte arka bahçeye çıkarıyorum.

Beş dakikam var, o yüzden . Omzumu belediye çöp kutusuna dayadım ve var ittim. Kıpırdamıyor, ben de koşarak giriyorum. Omzum itiraz ediyor ama tekrar tekrar yapıyorum ve sonunda dev metal kova hareket etmeye başlıyor. Şimdi var gücümle itiyorum, çöp kovasını

Arka duvar.

Nefesimi toplamak için duraklıyorum ve çantama bir düğüm atıyorum. eşyalarımı duvara asıyorum. Çöp kutusunun kenarından tutarak kendimi yukarı çekiyorum. Oldukça dolu ve ek ağırlığımı zar zor algılıyor, tepeye ulaşmış duvara zıpladığımda sabit kalıyor.

Ellerim çizildi, parmak morardı ama . Ama atlamaya hazırlanırken bir ses duydum. Döndüğümde aşağıdaki bahçede Alexis'i görüyorum. Arka kapıdan yeni çıkmıştı, elinde yarım bir sigara vardı.

ama duvarın tepesine tünediğimi görünce donup kalıyor. Ne yapmasını beklediğimi bilmiyorum - gitmemi söylemesini ya da çığlık atmasını - ama hiçbir şey söylemiyor. Sadece bana bakıyor. Artık geri dönmek için çok geç, bu yüzden arkamı dönüp duvarın üzerinden kayıyorum.

Garip bir şekilde yere iniyorum, sağ ayak bileğim devrilirken acı içinde iniliyorum. acıyor ama çantamı toplayıp topallayarak uzaklaşıyorum.

Tapu

Bitti ve şimdi sadece hareket etmem gerekiyor. gözyaşlarımı yutarak, Grove House'dan ve tehlikeden uzaklaşarak hızımı artırıyorum.

Hava kararıyor ve sokaklar yabancı görünüyor.

Kafa karıştırıcı. Pek bir planım yok. Sadece buradan çıkan ana yolu bulup başka bir yere otostop çekmek istiyorum. Hiçbir gerçek için Bu yüzden batıya, Somerset ya da Dorset'e doğru gitmeyi düşünüyorum. Belki de. Şehirlerden ve kasabalardan bıktım. Belki bir iş bulabilirim. On altı yaşında görünebilirim ve kimse kimliğimi görmek istemediği sürece sorun olmaz.

Çok geçmeden kayboldum. Sokakların hepsi aynı görünüyor ve yardım istediğimde insanlar isteksizce yardım ediyor, yüzlerinde büyük bir şüphe var. Kim bu kız? Nereye gidiyor? Evdeki alarm çoktan çaldı mı? Eğer öyleyse buradan gitmem gerekiyor ama kimse bana yardım etmek istemiyor ve ben de kendi etrafımda dönüp duruyorum.

Sonunda yaşlı bir kadın beni kilisesine götürmeyi teklif ediyor - reddediyorum - ve yarım saat sonra orta yaşlı bir adam beni bırakmayı teklif ediyor, ancak nereye gideceğini söylemiyor. Omuz silkiyorum ama ısrar ediyor,

Sokakta beni takip ediyor, çocukları olduğunu, endişelenmeme gerek olmadığını söylüyor. Bu beni koşturaya başlattı ve beni takip ettiğinde tam bir depar attım.

Ağlıyorum, körlemesine koşuyorum ve köşeyi döndüğümde duramayacak kadar hızlı gidiyorum. Doğruca ona çarpıyorum. Eşyalarım yere yuvarlanıyor, kesiliyor. Yukarı baktım, Bela bekliyordum ama bana bakan nazik bir yüz gördüm. Boyalı sarı saçları ve sıcak bir gülümsemesi olan orta yaşlı bir kadın. Ama ne asıl dikkatimi çeken üniforması. O bir polis memuru.

"Şimdi bu kadar aceleyle nereye gidiyorsun?" diyor, şimdi aceleyle arabasına doğru yürüyen takipçime bir göz atarak.

Bir an için konuşamıyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor.

'Ne , aşkım? Neyin ?'

Hâlâ konuşamayacak kadar tıkanmış hissediyorum ama kendimi toparlayarak sonunda kelimeleri çıkarabiliyorum.

"Sanırım arkadaşımın başına korkunç bir şey geldi.

Dokuzuncu Bölüm

Basingstoke Merkez Polis Karakolu'na götürüldüm. Bir polis arabasına en son ailemin öldüğü gece binmişim ve sıcak iç mekanın rahatlatıcı olması gerekirken beni . Polis karakolunun Aynı şey - gözaltı çavuşunun soğuk üslubu, ki çavuş baştan sona benden 'çocuk' diye bahsediyor - beni daha da tedirgin ediyor. Ama WPC Simmons hep yanımda kaldı, elimi tuttu ve Bana güven veriyor.

"Şimdi bana hikayeni anlatmanı istiyorum," dedi daha sonra, "ama henüz on beş yaşında olduğun için yapılması gereken bazı prosedürler var.

takip etti. yüzden kendimize çeki düzen verirken akrabalarımızın odasına gideceğiz. Bu arada, sıcak çikolata nasıl olur?"

İçecek geldiğinde ince ve sulu ama içimi ısıtıyor. Kendimi tamamen bitkin hissediyorum, endişeden ve gerginlikten yıpranmışım.

Son birkaç saattir. Uyumak istiyorum ama uyanık kalmalıyım. Polisle muhatap olmayalı birkaç yıl oldu ve buradaki yüzlerin hiçbiri tanıdık değil. Bunu doğru yapmak istiyorum. Eminim Carole ve diğerleri beni arıyorlardır, hatta belki de onlara

Bu yüzden önce hikayeyi kendi açımdan anlatmalıyım. Gemma'ya zarar verdilerse, bunun bedelini ödemeliler.

"Daha önce de belirttiğim gibi, çocuk olduğun için," dediğini duyuyorum, "seninle konuşurken yanımda birinin olması gerekiyor. Neler olduğunu ve sizden ne istendiğini anladığınızdan emin olun.

Kendimi toparlayıp gözlerimi onunkilere dikiyorum. Sık sık kendi düşüncelerimin içinde kayboluyorum ama kendime hakim olmalıyım.

'Onlara Uygun Yetişkin deniyor. Bay Lang bugün bizim yerimize oturacak," diye devam ediyor kapı açılırken. 'Bunu birçok kez yaptı bu yüzden endişelenmenize gerek yok.'

Başımı sallıyorum, sonra yanıma otururken ona bir göz atıyorum.

"Merhaba, Jodie. Benim adım Daniel. Ama sen bana Dan diyebilirsin.

Uzattığı eline bakıyorum. Bu o. Bodrumdaki gülümseyen adam.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Simmons araştırırken doğrudan bana bakıyor. Yüzündeki düşünceli gülümsemeye bakılırsa gözlerinin sıcak ve destekleyici olması gerekirdi ama hiç de öyle değil. İçimi sıkıyor, bana meydan okuyor.

WPC Simmons şimdi sinirlenmeye başladı, ona daha önce söylediklerimi tekrarlamamı istiyor, böylece bir açıklama yapabilecekler ve 'işleri harekete geçirebilecekler'. Ama kelimeleri bulamıyorum - düşmanca bakışları konuşma yeteneğimi elimden alıyor - ve sonunda bir şeyler gevelediğimde, yüzünde hayal kırıklığı ve öfke görüyorum.

"Hepsini ben .

Onuncu Bölüm

Acı içime işliyor ve haykırıyorum. Kimse kılını bile kıpırdatmıyor elbette - hepsi uyuyor numarası yapmakla meşgul. benimle birlikte.

Carole beni karakoldan aldığında çok tatlı ve hafifti. Eve gittiğimizde bile düşünceli ve yardımseverdir. Sadece yatağa girdiğimde gerçek Carole ortaya çıkıyor. Sol meme ucumu vahşice büküyor, yüzünü benimkine doğru indirirken uzun tırnaklarını içine batırıyor.

'Senin sıran geliyor, tatlım. Bu yüzden sakın uyuma.'

Beni kavramaya devam ediyor, sonra son bir hamleyle elini serbest bırakıyor. Bir çığlık atıyorum ve hemen elim göğsüme gidiyor. Parmaklarımı zayıf ışığa tuttuğumda kanadığını görebiliyorum. Kapı aralığında durup bana son bir kez baktıktan sonra dönüyor ve koridorda uzaklaşıyor. İçimden kaçmak isteyen hıçkırıkları bastırmaya çalışarak onun gidişini izliyorum. Öfke hissediyorum. Hayır, öfke hissediyorum. Ama en çok da ezici bir duygu hissediyorum. çaresizlik. Söylediklerinde ciddi olduğundan hiç şüphem yok.

Gece acı verici bir şekilde yavaş geçiyor, her gıcırdayan döşeme tahtası ya da tangırdayan su borusu beni yatakta dik oturtuyor. Ve her geçen saat, endişem bir kademe daha artıyor. Çok geçmeden Kıpırdamayacak kadar korkmuş, hareketsiz kalamayacak kadar dehşete düşmüş durumdayım. Ne yapacağımı bilmiyorum, kafam patlayacakmış gibi hissediyorum ve hayatımda ilk kez biraz deliriyor olabilir miyim diye merak ediyorum. Acaba bu Sonunda aklını kaybettiğinde ne hissediyorsun?

Dişlerimi bileğime geçiriyorum. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum ama Birden tek yapabildiğim bu gibi göründü. Sertçe ısıriyorum, deriyi yarmak istiyorum, acıya ihtiyacım var. Birden kontrol bende oluyor, bunu ben yapıyorum,

Bu benim - ve acı koluma vurdukça, kalbimdeki zonklama başlıyor. Bu yüzden tekrar tekrar yapıyorum.

Ve kısa bir an için kendimi daha iyi hissettim.

On Birinci Bölüm

O gece rüyamda Marianne'i gördüm.

Yine o daireye döndüm, Marianne'le aynı ranzayı paylaştığımız, dışarıda sarhoş tartışmaları sürerken yatak odamızda saklandığımız yere. Ama bu sefer saklanmıyoruz, kutlama yapıyoruz.

Ailemiz öldü. Gaddar, pişmanlık duymayan babam öldü ve omurgasız suç ortağı annem de yanında yatıyor. Kolları ve bacakları yatağın köşelerine bantlanmış ve mavi yüzleri streç filmle kaplanmış. Gözleri açık ama gördükleri

Artık hiçbir şey.

"Ne yaptın sen?"

Marianne'i kapı aralığında bulmak için döndüm. Onları yatakta görünce dehşete düşmüş görünüyordu.

"Hiçbir şey yapmadım. Ben hiçbir şey yapmadım."

Ve bu doğru. Aslında bunu Marianne yaptı, ben değil. O aldı Onları uyurken soğukkanlılıkla öldürerek meseleyi kendi ellerine aldı. Cinayetlerinden dolayı Holloway'de iki müebbet hapis cezasına çarptırılan kişi o... ama rüyamda suçlu taraf *ben oluyorum*.

"Jodie, ne yaptın sen? Marianne korkudan kül rengi olmuş bir halde tekrarlar.

Sonra . Ondan sonra gözüme uyku girmiyor - saldırı korkusu kâbusumun ardından gelen huzursuzlukla birleşiyor. Her zaman Marianne ve benim farklı olduğumuza inandım ama rüyamda hiçbir pişmanlık ya da üzüntü hissetmedim. Aslında öldürdüğüm için memnundum.

Onlar. Ondan farklı mıyım? Şu anki hislerime bakılırsa, emin değilim. Eğer şansım olsaydı, Carole Matthews'u kara kalbinden bıçaklardım.

On İkinci Bölüm

Üç gün sonra fark ettim. Normal şartlarda alarmdan ziyade kızgınlık yaratırdı, ancak bunlar normal koşullar.

Ev işleriyle dolu yorucu bir gün daha geçirdim. Beceri seanslarım artık çok az ve çok uzak görünüyor - giderek hayatım saatlerce süren angarya işlerden oluşuyor. Carole beni bir şahin gibi izliyor ve standartlarda en ufak bir düşüş tespit ederse, o zaman Görevi tekrarlayın. Burası hakkında ne istersen söyle, her zaman tertemiz. Muhtemelen bu yüzden müfettişler tarafından her zaman olağanüstü olarak değerlendiriliyor - Carole'un harika bir oyun yaptığı bir şey.

Bu yüzden . Çok çalışkan. Kadın kabinlerini pırıl pırıl bir cilayla ovarken onu görüyorum. Aşağıya bir kusmuk sıçradı kenarında. Kontrol etmek için eğildim, sonra güçlü, asidik kokudan geri çekildim. Kuvvetlice temizliyorum, aklım çoktan başka yerde. Gıda zehirlenmesi olabilir ve eğer değilse, burada bunu kadar çok bulimik var. Ama başka bir şey daha var. olasılık.

Önümüzdeki birkaç gün boyunca kimin girip çıktığını takip . Artık dışlanmış, hor görülmüş ve görmezden gelinmiş biriyim. büyük ölçüde fark edilmeden izleyebileceğim. Kimse gitmiyor gibi görünüyor Benden kaçmak için her yolu deniyor ve bunu ancak Jaz gözüme ilişince *anlıyorum*. Tuvaletlerin girişinde duraklıyor, gözlerini agresif bir şekilde bana diyor ve devam etmem için bana meydan okuyor.

'Peki, et. Siktir git,' diyor sonunda.

Mecbur kaldım, ama birkaç dakika sonra geri döndüm. Onu içeri kadar takip ettim. Ve kahvaltısını kusmasını dinledim. On dakika sonra dışarı çıktığında onu bekliyordum. Onu hiç bu kadar zayıf ve

bugün olduğu gibi savunmasız. Gözüm her zamankinden biraz daha dolgun görünen beline takılıyor.

"İngilizce anlamıyor musun?" diyor, lavaboya giderken yanımdan geçip giderken. Yine de bana saldırmak için hiçbir girişimde bulunmuyor, bu da bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

"Sana yardım etmeme izin ver Jaz," derken buluyorum kendimi. "Ne yapmana?" diyor inanamayarak.

"Neler olduğunu biliyorum ve size yardım etmek istiyorum.

"Kötü bir şey yedim, hepsi bu," diyor hızla, elindeki suyu .

"Kimseye söylememelisin," diye devam ediyorum hızlıca, onu görmezden gelerek protestolar. "Gidecek bir yer bulmanız ve buradan olabildiğince hızlı bir şekilde çıkmanız gerekiyor.

Şimdi hiçbir şey - bu düşünce açıkça cezbedici.

". Ve burada olmak istemezsin.

Jaz bana bakıyor. Birine sırrını mı açmak istiyor? Normalde bu ben olmazdım elbette ama başka kimi var ki? Bana doğru ilerliyor. Bana vuracak mı yoksa omzumda ağlayacak mı? I

Hangisi olduğunu gerçekten anlayamıyorum - sonra aniden beni boğazımdan yakalıyor, o kadar yakınımaya çekiyor ki neredeyse burun buruna geliyoruz.

"Bu konuşma hiç .

Ve sonra gitti. Peşinden gitmek istiyorum ama riske atmaya cesaret edemiyorum.

bir sahne yaratıyor. Ve onun gidişini izlerken, Jaz için daha önce hiç hissetmediğim bir şey hissettim.

Yazık.

On Üçüncü Bölüm

Sonraki dört gece boyunca gözümü bile kırpmadım. Angarya işler ve kaygılar yüzünden artık tükenmiş durumdayım ama yine de kendimi kapata mıy ım. Jaz benim yata kha nemde uyumuyor, bu da bazı açılardan durumu daha da kötüleştiriyor ve beni yata kha nede her türlü korkunç şeyin olduğunu hayal etmek zorunda bırakıyor. uzun, karanlık geceler.

Jaz ne yapacak? Dünyada Gemma'dan bile daha . Babası on yıl önce annesini öldürmüştür ve hâlâ Wight Adası'nda hapis yatmaktadır. Jaz şiddet yanlısı, sağ ı solu belli olmayan ve küfürbaz biri olduğundan diğer çocuklar genellikle ondan uzak duruyor. Şimdi en çok ihtiyaç duyduğ u anda ona yardım edecek kimsesi yok. Bu piçler kızlarını gerçekten dikkatli seçiyorlar.

Çarşamba gecesi, sesler duyduğ umda yata ğ ımda dönüp duruyordum. Bu alış ılmadık bir durum değil - kızların çoğ u uykularında ağ lıyor - ama bu farklı. Sadece belli belirsiz duyabiliyorum ama Jaz'ın sesine çok benziyor. Yükselen sesleri ve gözyaş larını seçebiliyorum. ne anlayamıyorum. Yataktan kalktım ve kapıya yöneldim. Neye doğru yürüdüğ ümü bilmiyorum ama kendimi içeri girmeye mecbur hissediyorum.

Jaz'in baş ı dertte. Onu hiç sevmedim, aslında burada bulunduğ um çoğ u zaman ondan nefret ettim, ama onu *onlardan* korumak için ölümüne savaş ırım.

Yata kha nenin dış ındaki koridor soğ uk ve kasvetli. Boğ uk sesler uzak uç tan geliyor ve ben koridor boyunca aceleyle ilerliyorum. duvara yakın. Carole'un ofisi kapalı ve , aynı şekilde kantin ve kapıcı dairesi de. Yani gürültü bodrumdan geliyor olmalı.

Merdivenlerden aşağı yavaş ça yürüyorum. Sesler şimdi daha netleş iyor ve ağ lama seslerini duyabiliyorum. Sadece on adım sonra

ve ses çıkarmamak için onları yavaşça alıyorum. On, dokuz, sekiz -

Bir ılık çınladı. Kalsam mı yoksa dönüp kasam mı bilemeden olduğum yerde duruyorum. Odanın birkaç patlama sesi geliyor ve ardından sessizlik. Kıpırdamadan duruyorum, nefes almaya cesaret edemiyorum.

İçeriden mırıldanan, acil sesler duyuyorum. Seslerden biri yaklaşıyor ve giderek yükseliyor. Dönüp koşuyorum, bodrum kapısı açıldığı anda merdivenlerin üstündeki kapı aralığına dalıyorum. Saniyeler sonra Carole hızla depoya doğru ilerleyerek yanımdan geçti. Beni görmedi ve ben de içeri süzldm.

Arkamdaki boş sınıfa bakıp bir görüş noktası alıyorum. Birkaç dakika sonra Carole elinde uyku tulumuyla geri dönüyor ve bir kez daha bodruma iniyor.

kadar sayıyorum, sonra saklandığım yerden çıkıyorum. Evin kapısı Bodrum kapalıydı, bu yüzden tereddüt etmeden koridordan yatakhanelere doğru aceleyle geri döndüm. Benimkini geçip Jaz'inkine doğru yürüyorum. Açık kapıdan içeri bakıyorum ve yatağının boş olduğunu fark edince kalbim sıkışıyor. Destek için kapının pervazına tutunuyorum. Başım zonkluyor, kalbim on altıya kadar atıyor ve nefes almakta zorlanıyorum. Ne yapmam gerekiyor?

Sonra aniden bir ses. Ne olduğunu anlamam bir anımı aldı. Sonra hızla pencereye doğru ilerledim ve gördüm. řu minibüsü. Carole belirir, şoförle ciddi bir şekilde konuşur ve saniyeler sonra dönüp zemin kattaki girişe doğru giderler. Bodrum.

Etraf temiz ve birden kendimi hareket ederken buluyorum. Koridordan aşağıya ve doğruca yangın çıkışına. Telaşlanmaları gerekiyordu ama Carole bununla uğraşmıyor. Demirden aşağı kayıyorum Merdiven boşluğu, keşke sabahlığımı ve terliklerimi getirseydim, ama geri dönecek zaman yok.

şimdi zemin seviyesindeyim ve kapıların çarpıldığını duyuyorum. Carole'un bodruma geri döndüğünü ve giriş kapısını sıkıca kapattığını görüyorum. arkasında. Saldırganımın minibüsün kabinine tırmandığını ve saniyeler sonra motorun görüyorum.

Ya şimdi ya da asla. Ne yaptığıma inanamıyorum ama kendimi minibüsün arkasına doğru koşarken buluyorum. Artık umurumda değil. Ben

bilmek istiyorum. Kolu çevirip minibüsün arka kapısını açtım ve içeri girdim.

Bölüm On Dört

İçerisi toz bezleri ve boya kaplarıyla doludur. minibüs gece boyunca hızlanırken. Elimden geldiğince duvara tutunmaya çalışıyorum ama ani bir yön değişikliği beni etkiliyor ve Birden minibüsün zemininde buldum kendimi, yüzümün yan tarafı şiddetle sızlıyordu. Orada uzanmış, etrafımı anlamaya çalışıyorum, ama minibüsün arkasındaki kirli camlar sadece ara sıra donuk Bir sokak lambasının parıltısı ve bir şey zor.

duran hantal mavi uyku tulumu hariç.

İçgüdüsel olarak ondan uzaklaşıyorum, sonra duruyorum. Bunun için gelmiştim. Torba tepesinden sıkıca çekilmiş ve yavaşça parmaklarımı ona doğru uzatıyorum. Her şey bana bunu yapmamamı söylüyor ama yine de kendimi düğümü kurcalarken buluyorum, sonunda ip gevşiyor ve açılıyor

çantanın ağzında. Burada ne bulmayı beklediğimi biliyorum ama yine de nefesimi . Jaz'ın cansız gözleri bana bakıyor. O beyaz, mumlu ama garip bir şekilde huzurlu görünüyor. Eğer boynundaki morlukları görmezden gelebilerseniz. Orada uzanıp ona bakıyorum, burunlarımız sadece birkaç santim aralıklı.

Onun için ağlamak istiyorum - kendim için, hepimiz için - ama ağlayamıyorum.

bu lükse sahipti. Aniden minibüs durdu ve motor öldü. Sürücü kapısının çarptığını duyuyorum ve şimdi için çırpınıyorum. Kolun açıldığını duyabiliyorum ve üzerime bir çarşaf çekerek kendimi bir top haline getiriyorum. Şimdi minibüs, sürücü minibüse tırmanıyor. Bana doğru ilerliyor ve aniden tüm gücüyle ayak bileğime bastırdığını hissediyorum. Acıyla haykıracak oluyorum ama tam zamanında yumruğumu ısıriyorum. Saniyeler sonra baskı kalktı, uyku tulumunun etrafında dönüyor. Tam olarak örtünmediğimden ve muhtemelen yaprak gibi titrediğimden eminim, ama fark etmemiş gibi görünüyor. Onu duyuyorum

Uyku tulumunu minibüsün arkasına doğru çekti ve birkaç dakika sonra, dışarıda yere çarptığı için donuk bir gümbürtü duyuldu.

Yavaşça toz örtüsünü sıyrıyorum. Cesedin sürüklendiğini duyuyorum, saldırganım ağır bedenini sürüklerken nefesinin altında küfrediyor.

Yük. Sürünerek kapıya gittim ve dışarı baktım. Zifiri karanlık ama birkaç büyük güvenlik ışığı korkunç gece yarısı sahnesini aydınlatıyor. Benim

Kalbim . Bir çöp sahasındayız.

Şu anda minibüsten elli metre uzakta, büyük bir çukurun kenarına yaklaşıyor. Şimdi duraklıyor, üstteki büzme ipiyle oynuyor. Şimdi çözüldüğünü fark etti mi? için beklemiyorum.

Minibüsten sıvışıp, yakındaki büyük, köhne bir kanepeye gidiyor ve arkasına saklanıyorum. Dakikalar sonra, tekrar yanımdan geçti, minibüse geri dönüyorum. Olduğum yerde kalıyorum, minibüs çoktan gitmiş olsa bile orada kalmaya devam ediyorum. Hareket etmekten çok korkuyorum ve bir şey beni yine de bu korkunç yerde kalmaya zorluyor.

İki masum kızın son dinlenme yeri.

On Beşinci Bölüm

Bir araba yaklaştığında neredeyse bir saattir sokaklarda yürüyordum. Basingstoke'u hiç bilmiyorum - Grove House'a göre nerede olduğum hakkında hiçbir fikrim yok - ama sürücü kısa sürede beni Bana doğru yolu gösteriyor. Neden pijamalarımın dışarıda olduğumu merak etmiş görünüyor ve beni bırakmayı teklif ediyor Ama ona teşekkür edip yoluma devam ediyorum. Ona güvenmiyorum - artık kimseye güvenmiyorum - ve ayrıca yalnız ihtiyacım var.

Yavaşça şehir merkezine doğru ilerlerken, olanları anlamaya çalışıyorum. Bir insan nasıl bu kadar acımasız, insan hayatını bu kadar umursamaz olabilir? Bu kızlar buraya korunmak için gelmişlerdi ama bunun yerine istismar edildiler, aşağılandılar ve sonunda öldürüldüler. Bunu zevk için mi yapıyorlar yoksa kızların hamilelikleri hakkında garip sorular sorulmasını önlemek için mi? Şüphesiz Jaz'ın kayboluşu bir başka genç kaçak olarak görmezden gelinecek ve dünya her zamanki gibi işine devam edecek.

Polise gitmeli miyim? Gitsem bana inanırlar mı? Muhtemelen beni yalancı olarak işaretlemişlerdir. Bana inansalar bile, beni koruyabilecekler mi? Birden bana sanki

Bütün dünya bu şakanın içinde, sanki avazım kadar bağırırsam kimse beni duymayacakmış gibi, karakolun önünden geçip yoluma devam ediyorum. Memur Simmons'ı severdim ama artık ondan bile emin değilim.

Grove House'a döndüğümde beni bekliyorlardı. "Hangi ? Carole beni sıkıştırıp duvara karşı. Nefesinden viski kokusu alabiliyorum.

"Biraz sigara için. Bitti, ben de bütün gece garaja gittim?"

'Pijamalarınla mı?'

"Sanki sikimdeymiş gibi.

"Sabaha kadar bekleyemedin.

'Denise'in horultusuyla yatakhane de uyumayı dene bir de. Zaten uyumamın imkanı yoktu...'

Bunu gelişigüzel ve küçümseyerek söylüyorum ama Carole'un Şüphe. Suçlayıcı bir şey gördüğüme inanmak istemiyor ama bilmek istiyor. Bana birkaç soru daha soruyor ve ben de elimden geldiğince onları savuşturuyorum, sonunda gitmeme izin veriyor. Benden daha çok hırpalanmış görünüyor.

"Yatağına geri dön o zaman. Tuvalet için erken kalkman gerekecek. Kızlardan biri orayı berbat etti.'

Öfke içinde yatakhane me geri döndüm. Az önce yaptıklarından sonra nasıl şaka yapabilir? , birine anlatmak istiyorum. Ama burada kime söyleyebilirim ki? Bir yanım kaçmak istiyor ama nereye gideceğim? Yatağımda oturup ağlarken, sonunda Marianne'in nasıl hissetmiş olabileceğini anlıyorum. Çaresizliğin ezici duygusu. Duvarların kapandığı hissi. Ve o yakıcı, haklı öfke. Yok etme, yok etme, yok etme arzusu.

Ve o anda, ne yapmam gerektiğini biliyorum.

On Altıncı Bölüm

Midem bulanıyor ama ertesi gün bir başlangıç yapıyorum. "Özür dilerim, mesaiden sonra dışarıdaydım ve bir daha olmayacak.

Carole bir özür beklemiyor ve ilk başta kafası karışmış görünüyor. Sonra ciddi olduğumu anladı ve eğlenmeye başladı, herkesin önünde küçük düşürürken süründürdü. Kulağımda bir pire ile beni gönderiyor ve daha çok çalışmamı emrediyor. Ve takip eden günlerde tam da bunu yaptım. Tuvaletler, yatakhaneler, mutfak hiç bu kadar pırıl pırıl olmamıştı ve yavaş yavaş etkisini göstermeye başladı. Carole bana hala şüpheyile bakıyor, ama şiddeti azalıyor ve ara sıra mizah yapmaya bile çalışıyor. Daha iyi bilmeseydim, onun benden hoşlanmaya başladı.

"Oyunun ne küçük piliç?" diye soruyor bir gün, beni kantinin zeminini silerken izlerken.

"Burada sıkışıp kaldım, değil mi? Kafamı kaldırmadan söylüyorum. "Öyleyse öylesin," diye keyifle yanıtlıyor.

"Elimden gelenin en iyisini yapmalıyım, değil mi? Bu kez ona bakarak devam ediyorum. "Diğer kızlar ağlak ve üzgün olabilir ama ben değilim.

"Kraliçe Arı olmak istiyorsun, ha?" diyor, gözlerinde şimdi bir anlayış parıltısı beliriyor.

Başımı sallıyorum ve Carole bana gülümsüyor. Ayağa kalkıyor ve acımasız bir şefkat parodisiyle elini ensemde gezdiriyor.

'Sen sadece devam et, küçük civciv. Bütün iyi şeyler bekleyenlerin başına gelir.

İki gün sonra Daniel Lang'i ofisinde görüyorum, şununla bununla ilgili dostça sohbet ediyorlar. O zaman Carole'un sözünün eri olacağını anladım.

On Yedinci Bölüm

Günler hiçbir gelişme olmadan geçip gidiyor. Yanlış mı değerlendirdim? Elimi fazla mı oynadım? Sonra tam umutsuzluğa kapılmaya başlamışken olur. Gece için yatakhane dönerken Carole yanıma yaklaştı ve bir saat içinde bodrumda olmamı söyledi. O ve bazı arkadaşları küçük bir 'parti' veriyorlar.

Alexis'ten mini bir etek ve dekolte bir bluz ödünç alıyorum, yerde sahipsiz duran süet bir yelekle görünümü tamamlıyorum. Eskiden Jaz'a ait olan eski bir ruj yastığının altında saklı ve şimdi onu çıkarıyorum. Sürerken ellerim titriyor. Yüzümün solgunluğunu gizlemek için biraz fondöten iyi olurdu ama makyaj kıskançlıkla korunuyor, o yüzden idare etmek zorundayım. Yatakhane gizlice çıkarken Alexis'in beni izlediğini fark ediyorum. Burada bulunduğum süre boyunca benimle neredeyse iki kelime bile ama bu gece üzgün görünüyor.

Koridorda yürürken ayaklarım sürünüyor. Cesur olmaya çalışıyorum ama bedenim sanki o bodrumda beni neyin beklediğini biliyormuş gibi benimle savaşıyor. Nefesimi düzenlemeye çalışarak son birkaç adımı yavaşça atıyorum.

Sonra yavaşça kapıyı çaldım. Saniyeler sonra Carole kapıyı açtı ve beni içeri çağırdı.

Kapı usulca kapanıyor. Güçlü kokarca kokusu ve masanın üzerindeki boş şişeler hemen dikkatimi çekiyor. Arka planda Vanilla Ice çalışıyor. Etrafıma bakıyorum. Loş ışık, kokuşmuş kanepeler ve kaçınmak için caddeyi geçeceğiniz birkaç adam. Minibüs şoförü ve yeni biri - gerçi Lang'den hiç iz yok, bu da beni endişelendiriyor. Lang nerede?

Bana votka teklif ettiler. O kadar ucuz ve çiğ ki beni öksürtüyor. Minibüs şoförü bana bir hap önerdi, ama gözlerinin içine bakıp

Bu sefer bilinçli olmak istiyorum. Flört etmek için elimden geleni yapıyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Yine de gerekli etkiyi yaratıyor gibi görünüyor. Elimi kasıklarına götürüyor. Birden sinirlerim bozuldu. Bu

düşündüğümünden daha hızlı gerçekleşiyor. Elini yüzüme doğru kaldırıyor, sonra birden kendini kontrol ediyor. Kapı tıkırdayarak açıldı ve tüm başlar döndü. Ama gelen sadece Lang'di.

"Hiçbir şey kaçırmadım, değil mi?" diyor neşeyle.

Tacizcimden ayrılma fırsatını değerlendirdim. 'Bu müziği değiştirmemin sakıncası var mı? Bu şey çok ezik.'

Orada bulunan herkes neşesiz gülümsüyor ama kimse beni durdurmuyor. Kaseti çıkarıp başka bir tane takıyorum. Bir nefes alıyorum, sesi açıyorum ve oynat tuşuna basıyorum. Hemen Gemma'nın korsan versiyonu 'No Way Back' patlıyor.

"Şimdi nerede kalmıştık?"

Gözlerini vücudumda gezdirerek bana doğru yöneliyor.

'Neden birkaç kat , aşkım? Benim zevkime göre biraz fazla giyinmişsin.'

Yeleğimi çıkarmak için uzandım. Adımlarını bozmuyor, bana beklediğimden daha erken ulaştı. Beni aniden saçlarımdan yakaladı ve dizlerimin üzerine çökmeye zorladı, diğer eliyle de fermuarını açtı.

Şimdi tereddüt etmiyorum. Gemma'nın demir çubuğunu çıkarıyorum. yeleğimin arkasına sokup diz kapağına olabildiğince sert bir şekilde vuruyorum.

Bir an için hiçbir şey olmuyor. Ses yok, tepki yok, hiçbir şey yok. Sadece boş bir şok. Ben de tekrar salladım. Ve bu sefer dizinin çatladığını duydum.

Aniden kıyamet koptu. Kurbanım uluyor, Carole çığlık atıyor ve yeni adam bana doğru koşuyor. Ayağa kalktım.

çubuğu keskin bir şekilde yukarı doğru sallayıp, onu bacaklarının arasından sertçe yakaladı. Bir çuval gibi yere yığıldı, öğürüyor ve öksürüyordu. Lang'e doğru döndüm ama o çoktan kapıya giden yolu yarılamıştı. Geriye sadece Carole kalmıştı.

Gözlerimi ondan ayırmamalıydım, çünkü beni yere doğru sürüklerken başım sertçe geriye düşüyor. Beni yere yatırmaya çalışıyor.

yüzümü tırmalıyor, gözlerimi oymaya çalışıyor ama ben aniden ters dönüyorum ve saçlarımı onun kurtarıyorum.

İlk darbem omzuna isabet etti. İkincisi çenesine geldi. Yere yığıldı ve ben hızla üzerine kollarını sabitledim.

dizlerimle aşağı indiriyorum. Çıtayı tekrar kaldırıyorum. Artık tamamen benim merhametime kalmış durumda. Kafatasını bir yumurtayı kırar gibi kolaylıkla ezebilirim. Ve dahası, bunu hak ederdi.

Ama sallanmaya başladığımda bile bir şey beni tereddüt ettiriyor. Gözlerinde korku görüyorum. Ve aniden çubuğu bırakıp ayağa fırlıyorum. Savunmasız bir insana zarar vermeyeceğim - bana ne yapmış olursa olsun.

Ben kız kardeşim değilim.

On Sekizinci Bölüm

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum.

Şimdi bodrumdayım. Önümde uzanan koridor karanlık ve gölgeli ama garip bir şekilde korku hissetmiyorum. Lang muhtemelen çoktan gitmiştir ve ayrıca bazı nedenlerden dolayı bana hiçbir şeyin dokunamayacağını biliyorum

Bu gece.

Demir çubuğu düşürüyorum ve yere çarpıyor, nahoş ses koridorda yankılanıyor. Şimdiden insanların kıpırdadığını duyabiliyorum. bodrumdan gelen boğuk çığlıkları ve küfürleri duydular mı? Normalde bu beni koşarak bodrumuma geri gönderirdi.

Gece personeliyle karşılaşmaktan korkarak yatakhaneye gittim. Ama onun yerine doğruca Carole'un ofisine gidiyorum. Anahtarlarını yeleğimden çıkarıp cebimde, kapıyı açıp içeri giriyorum.

Koridordaki ayak seslerini duyabiliyorum ve personel, ürkmüş çocuklara yatağa dönmelerini söylüyor. Ofisin ışıkları kapalı, ama yine de fark edilmeden önce sadece bir iki dakikam var, bu yüzden telefonu açıp 999'u arıyorum. Santral cevap veriyor ve ben de polisle konuşmak istiyorum. Dakikalar sonra, bir Kontrol odasındaki ilgili ses bana nasıl yardımcı olabileceklerini soruyor.

"Bir saldırı ihbarında bulunmak istiyorum," diye sakince cevap veriyorum. "Sanırım az önce birinin diz kapağını kırdım.

Polis on dakika sonra gelir. İçeri girdiklerinde Bodrum, Gemma'nın kaseti hala çalıyor. Umarım benimle gurur duyardı. Bu onun içindi.

On Dokuzuncu Bölüm

WPC Simmons beni evden uzaklaştırıyor. İçeride bir kaos var - kızlar ağlıyor, personel şaşkın şaşkın bakıyor, Carole şiddetle protesto ediyor - ve ben bundan uzak olduğum için memnunum. Devriye arabasının içi sıcak ve sessiz.

Simmons nazikçe, "Bu gece kötü bir şok yaşadığını biliyorum, Jodie," dedi.

"Ben iyiyim.

'Ama eğer yapabilirsen, bana her şeyi anlatmanı istiyorum. Karakola gitmeden önce.'

Ona bakıyorum, minnettarlık gözyaşları gözlerime doluyor. Sonunda biri anladı.

Ona hikayeyi elimden geldiğince anlatıyorum ama birden kekelemeye ve ağlamaya başlıyorum. Muhtemelen şok olduğunu söylüyor ama bence hayatım sonunda beni yakalıyor. Son iki yıl cehennem gibiydi.

Gemma ve Jaz'a ne olduğunu anlattım. Benden Çöp sahasını tarif etti ve sonra şoföre bir emir verdi. On dakika sonra oradaydık. Kızları bulacaklarını düşündüğüm yeri gösterdim.

Meslektaşına 'Buraya hemen bir kurtarma ekibi gönderin' der.

Sesinin titrediğini duyunca şaşırdım. Ona baktım ama gözlerini çöplük alanına dikmişti. Kül gibi görünüyordu. Elini tuttum ve sessizce oturduk. Ve o anda ne kadar şanslı olduğumu fark ettim. Gittim.

Yirminci Bölüm

Bundan sonra işler oldukça hızlı ilerler. Carole Matthews, Lang ve diğerleri tutuklanıp suçlanırken Grove House kapatıldı. Hepimiz yatakhanelere yerleştirildik, yeni bakım yerleri ise aranıyor. Yani benim dışımda herkes için. Birkaç gün içinde on altı yaşıma gireceğim ve ondan sonra kimse bana nereye gideceğimi ya da ne yapacağımı söyleyemeyecek. Bu düşünce beni hem korkutuyor hem de heyecanlandırıyor. Sonunda özgür olmanın nasıl bir his olacağını merak ediyorum.

Grace Simmons doğum günümde beni ziyaret etti, kocaman bir kutu Maltesers ve Miss Selfridge'den birkaç kıyafet getirdi.

'Fazla bir şey değil ama açacak bir şeyin olsun istedim,' diyor.

Cevap vermeye çalışıyorum ama tıkanıyorum. Gülümsüyor ve devam ediyor: "Ve sahip olmanı istediğim bir şey daha var.

Elmas nişan yüzüğünü çıkarıyor ve elime sıkıştırıyor. İtiraz ediyorum ama o hızla devam ediyor:

"Babam onu sevdiğimi biliyor. Ve büyük bir kayaya ihtiyacım yok Bana ağırlık yapıyor. Bu yüzden iyi bir fiyat al ve parayı kendine bir düzen kurmak için kullan. Sen cesur bir , Jodie, omuzlarının üzerinde iyi bir kafa var. İyi olacaksın - eğer beladan uzak durabilirsen ...'

Gülümseyerek söylüyorlar ve sonunda çatlıyorum. Tam on dakika ağladım. Başımı omzuna gömdüm. Beni durdurmaya çalışmıyor. Çocuklarının hepsi artık büyüdü, bu yüzden belki de Sarılacak biri. Her iki durumda da ona sarılıyorum, güçlü kollarının beni sarma hissini seviyorum.

O gittikten sonra yüzüğü gevşek bir döşeme tahtasının altına sakladım. Bir tohum ekiyormuşum gibi hissediyorum ve sonraki günlerde geleceğimi düşünüyorum. Çeşitli seçenekleri test ediyorum ama ne yapmak istediğimi zaten biliyorum. Sanki

Güçsüzler için ayağa kalkmak ve Gemma ile Jaz için adaleti sağlamak iyi - iyiden de öte - bir şeydi. Bundan da öte, *doğru* hissettirdi. Ve Grace Simmons bana bunu her gün yapabileceğimi gösterdi. Neden olmasın ki? Güçlüyüm, kararlıyım, yeterince zekiyim ve ayrıca o siyah beyaz üniformanın içinde kendimi oldukça beğeniyorum.

Ama bu gelecek için. Şimdilik, kendime doğum günü hediyem temiz bir sayfa, yeni bir başlangıç. Adımı değiştirecek kadar yaşıyım.

Ve ben de tam olarak bunu yapacağım. Bir hayat için yeterince kötü şöhrete sahip oldum. Yani elveda Jodie Haines ve merhaba yeni hayat. İlk başta kendime ne isim vereceğimden emin değildim ama sonra gecenin bir yarısı bir fikir geldi. Bana karşı çok nazik olan iki kadından ödünç alacağım - büyükannem ve WPC Simmons.

Bunu düşünürken bile, bunun doğru seçim olduğunu biliyorum. Ve biraz da Daha sonra, diğer kızların duymaması için nefesimin altında sessizce söyleme alıştırmaları yaparken heyecanlanıyorum.

"Benim adım Helen Grace.

'Helen Grace son yıllarda ortaya çıkan en büyük kahramanlardan biri'

JEFFERY DEAVER

Eeny Meeny was the UK's **bestselling** crime debut of 2014.

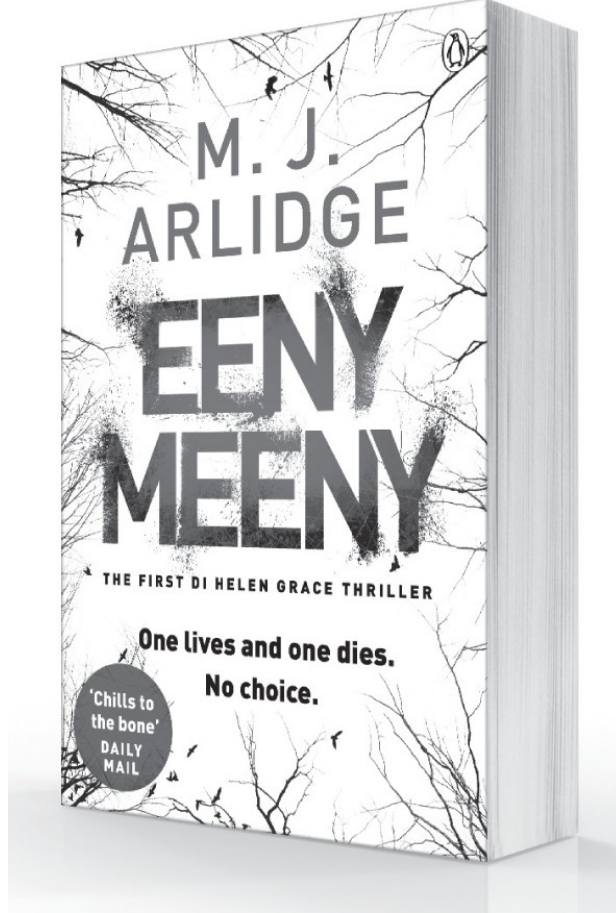
M. J. Arlidge's books have been translated into **25 different** languages and are sold in those countries.

The DI Helen Grace series has sold over **500,000 copies** in the UK alone.

M. J. Arlidge also writes for television, including **prime-time** crime serials *Torn*, *The Little House* and *Silent Witness*.

**'Yeni Jo Nesbø' JUDY
FINNIGAN**

İLK Dİ HELEN GRACE GERİLİMİ

Kız zar zor hayatta kalarak ormandan çıktı. Hikayesi inanılır gibi değildi. Ama doğruydu. Her korkunç kelimesi.

Günler sonra bir başka çaresiz kaçak bulunur ve bir şablon ortaya çıkmaya başlar. Kurban çiftleri kaçırılıyor, hapsediliyor ve ardından korkunç bir seçimle karşı karşıya bırakılıyor: öldürmek ya da öldürölmek.

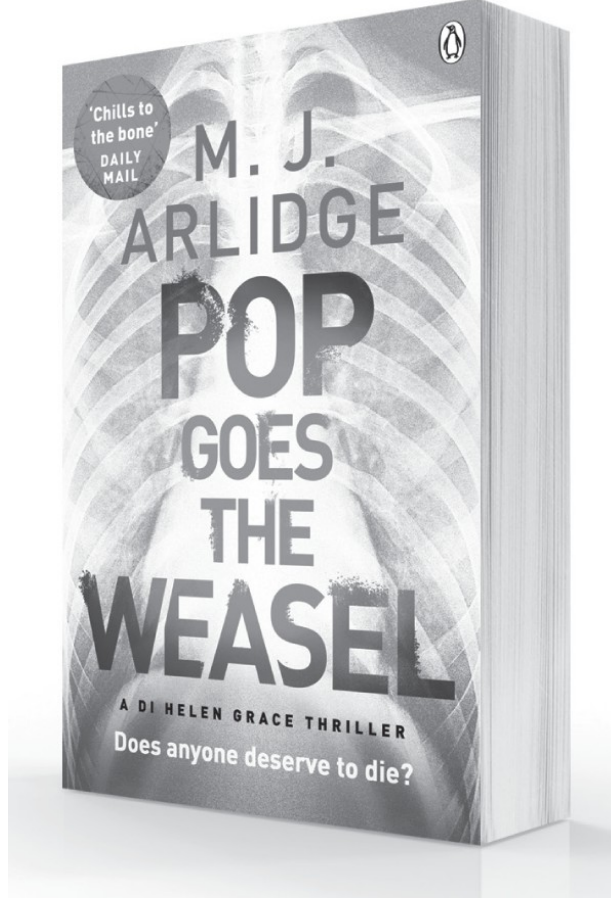
Hayatınızı mı yoksa aklınızı mı kaybetmeyi tercih edersiniz?

Dedektif Müfettiş Helen Grace, zirveye tırmanırken kendi şeytanlarıyla yüzleşmiştir. Soruşturmayı yönetirken

Bu görünmeyen canavar, davanın anahtarını elinde tutanların hayatta kalanlar - yaşıyan kartvizitler - olabileceğini öğrenir.

Ve eğer başaramazsa, daha fazla masum ölecek ...

İKİNCİ Dİ HELEN GRACE GERİLİMİ

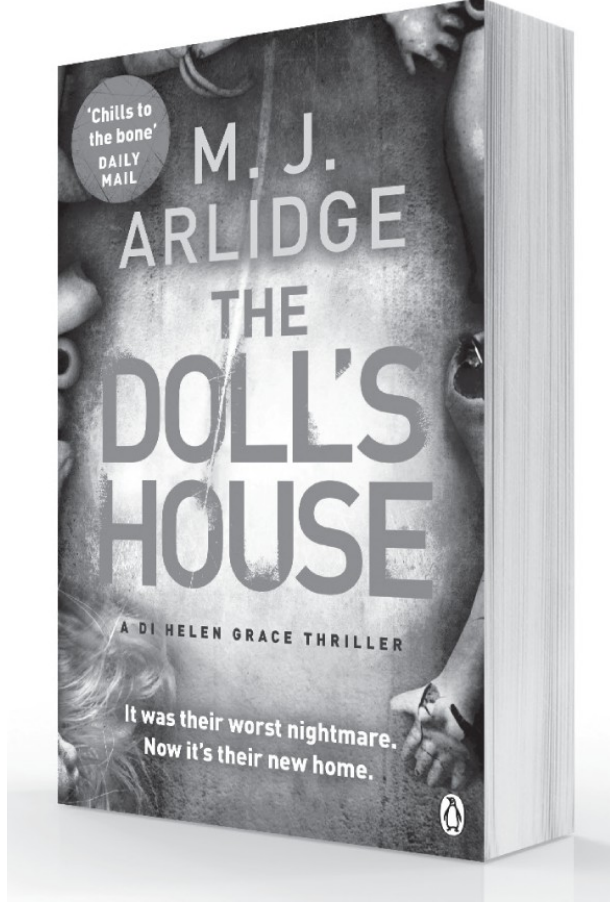
Bir adamın cesedi boş bir evde bulunur. Kalbi çıkarılmış ve karısı ile çocuklarına teslim edilmiştir.

O ilk kurban ve Dedektif Müfettiş Helen Grace onun son kurban olmayacağını biliyor. Ama mutlu bir evliliği olan bir adam gecenin köründe neden evinden bu kadar uzakta olsun ki?

Medya buna Karındeşen Jack'in tersi diyor: gizli çifte yaşamlar süren aile erkeklerini bir seri katil.

Helen cinayetlerin ardındaki öfkeyi hissedebilmektedir. Ancak bu katilin ne kadar değişken olduğunu ya da kovalamacanın sonunda onu neyin beklediğini tahmin etmesi mümkün değildir...

ÜÇÜNCÜ Dİ HELEN GRACE GERİLİMİ

Genç bir kadın soğuk ve karanlık bir mahzende uyanır, oraya nasıl geldiğini ve kendisini kaçıranın kim olduğunu bilmemektedir. Böylece korkunç kâbusu başlar.

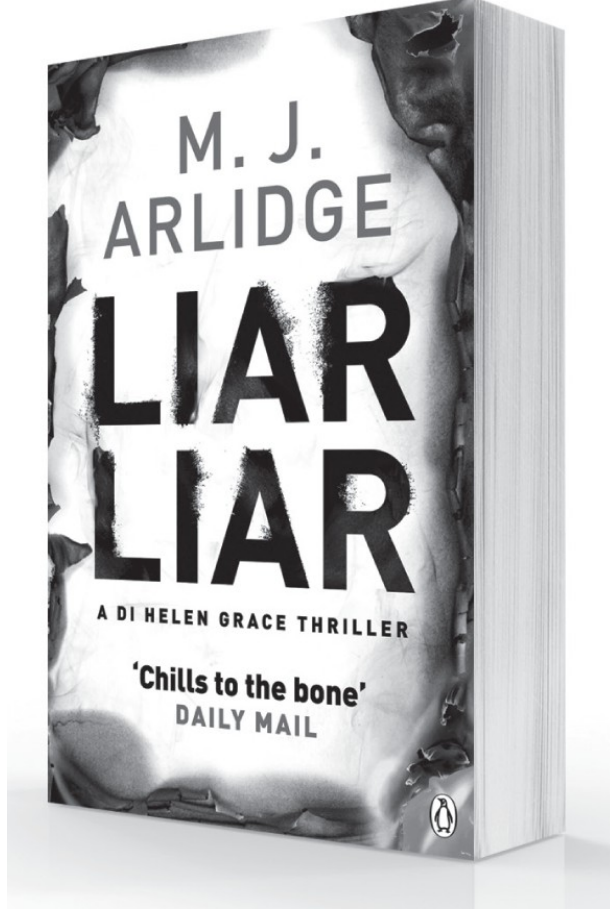
Yakınlarda, uzak bir sahilde gömülü başka bir genç kadının cesedi bulunur. Ancak ölen kızın kayıp olduğu hiç bildirilmemiştir - yabancılaşmış ailesi yıl boyunca ondan düzenli mesajlar almıştır. Yıllardır. Birisi onu mezarın ötesinden canlı tutuyor.

Dedektif Müfettiş Helen Grace için bu, sadece sapkın değil aynı zamanda zeki de olan bir canavarı aradığının tüyler ürpertici bir kanıtıdır.

becerikli - daha önce öldürmüř avcı.

Ve Helen katilin motivasyonunu anlamaya çalışırken, zamana karşı umutsuz bir yarış içinde olduğunu fark etmeye başlar ...

DÖRDÜNCÜ Dİ HELEN GRACE GERİLİMİ

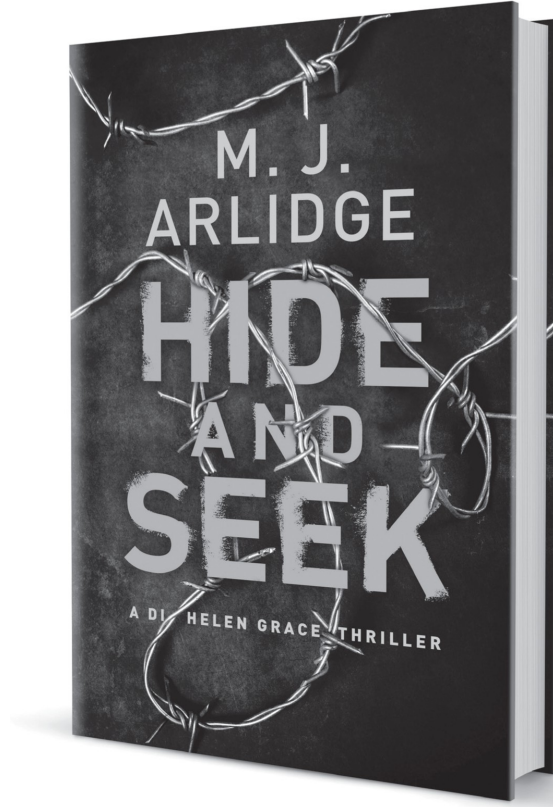
Gecenin köründe, üç şiddetli yangın şehrin gökyüzünü aydınlatır. Bu trajik bir tesadüften daha fazlasıdır. Dedektif Helen Grace için alevler, daha önce hiç karşılaşmadığı bir kötülüğün gelişinin habercisidir.

Çünkü bu, hastalıklı heyecanlar arayan bir ateşleyici değil, daha ürpertici bir şey: bir dizi dikkatli, hesaplı cinayet eylemi.

Ama kurbanlar neden seçildi? Katili harekete geçiren ne? Ve sıradaki kim olacak?

Korku, ş p he ve deh  et dolu bir barut fı ısı .   imdi tek gereken onu
patlatacak bir kıvılcım ...

DI HELEN GRACE GERİ DÖNECEK ...

EYLÜL 2016

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

